

en Smule Agtelse for sig selv har foresat sig, det gennemfører han, — koste hvad det vil!«

Ved de sidste Ord søgte hans Blik atter Jakobe, der imidlertid allerede havde vendt sig bort.

»Ja, det kan jo lyde saare smukt,« sagde Eybert. »Men den ubarmhjertige Natur har jo dog uimodsigeligt sat Skranker, som selv den mest rebelske Vilje bliver nødt til at respektere. Og det lader sig jo dog virkelig ikke nægte, at Vorherre har udstyret den lige saa yndefulde som vel-smagende Hjortelægt med fire lange Gallopade-Ben, medens vi Mennesker har maattet nøjes med to Kødstolper, der absolut egner sig bedst til en sindigere Gangart.«

»Talen er her sletikke om Hurtighed men om Udholdenhed. Og — som Ordsproget siger, Hr. Eybert — den, der ler sidst, ler bedst!«

Eybert løftede Øjenbrynene; — han begyndte at forstaa den skjulte Udfordring i Pers Ord. Med et Udtryk af medynksfuld Ringeagt svarede han:

»Aa ja — dermed kan man i hvert Fald søge sin Trøst over lidte Skuffelser. Naar man har tilstrækkelig Taalmodighed, skal man jo — som et andet gammelt Ord siger — kunne blive Konge af Sverrig. Forresten,« vedblev han og vendte sig atter mod Damerne. »Jeg kommer til at tænke paa, at jeg selv engang i mine unge Dage oplevede en Historie, der virkelig minder en lille